

Nota del Director:

En el darrer somriure d'Andrea Sanfeliu

Per Rafael, Guillem, Andrea, Rafa i Gonzalo Ferreruela

És ben cert que cap adéu és fàcil. I que no estem fets per esbrinar el perquè d'allò que no hem d'entendre mai. Per damunt dels nostres anhels, somnis i esperances, la vida és allò que ens passa mentre planifiquem, mentre gaudim, mentre, senzillament, vivim. I a la vida, malaurada, voldria saber arrancar-li un perquè, una resposta, i poder-la acceptar amb la mateixa serenitat amb la que ella i els seus van entendre el que passava. Però encara no en sóc capaç.

La Dra. Sanfeliu va deixar de lluitar el quatre de febrer. O millor hauria de dir que aquell dia, senzillament, va deixar-se anar, serenament i pausada.

Quinze dies abans, malgrat la terrible falç de la malaltia, el seu rostre encara somreia quan em parlava, sota la tremolosa llum del sol de la tarda hivernal que compartíem. El mateix dia que, ara sí, se'm va acomiadar. El mateix dia que, minuts més tard, marxant cap a casa em preguntava com, malgrat tanta tristesa que m'encongia, el seu somriure perdurava i, a més, els ametllers del pla de Lleida s'entestaven en florir...

L'amor que no m'espanta

Lluny de l'amor ferotge de l'origen,
 Lluny de l'amor que inventa la ment com a refugi,
 l'amor que ara em consola no té urgències.
 Càlid, respectuós: l'amor del sol d'hivern.
 Estimar és descobrir alguna promesa
 de repetició que tranquil·litza.

Aquests poemes parlen d'esperar.
 Perquè, sempre, l'amor és un assumpte
 de les últimes pàgines.
 No hi ha cap més final que pugui estar
 a l'altura de tanta soledat.

Joan Margarit

De "Misteriosament Felç"

Edicions Proa. Barcelona, 2008

Es bien cierto que ningún adiós es fácil. Y que no estamos hechos para comprender el porqué de aquello que nunca llegaremos a entender. Por encima de nuestros deseos, sueños y esperanzas, la vida es aquello que nos pasa mientras planificamos, mientras gozamos, mientras, sencillamente, vivimos. Y a la vida, desdichada, querría saber arrancarle un porqué, una respuesta, y poder aceptarla con la misma serenidad con la que ella y los suyos entendieron lo que pasaba. Pero todavía no soy capaz de hacerlo.

La Dra. Sanfeliu dejó de luchar el cuatro de febrero. O mejor diría que aquel día, simplemente, se dejó ir, serena y pausadamente.

Quince días antes, pese a la terrible hoz de la enfermedad, su rostro todavía sonreía cuando me hablaba, bajo la temblorosa luz del sol de la tarde hibernal que compartíamos. El mismo día que, ahora sí, se despidió de mí. El mismo día que, minutos más tarde, volviendo hacia casa me preguntaba cómo, a pesar de tanta tristeza que me encogía, su sonrisa perduraba y, además, los almendros del pla de Lleida se obstinaban en florecer...

Gorka Martínez-Grau